

Parlamentul României
Senat

DECLARAȚIE POLITICĂ

De către: **Senator Evdochia AELENEI**
Circumscripția electorală: nr. 14 Constanța
Grupul parlamentar: AUR
Ședința Senatului din data de: 12.05.2021

***Copiii cu cerințe educaționale speciale – sacrificaii fără vină ai pandemiei de totalitarism
sanitar***

Stimați colegi,

Deși credeam că am depășit etapa planificării centralizate, criza Covid19 pare să fi reînviat fantome ale trecutului. În numele siguranței și al eliminării riscului, guvernul României a suprimat unele libertăți cetățenești și a recurs la înregimentarea totalitară a societății. Printre principalele victime ale puseului de totalitarism sanitar care a lovit România începând cu martie 2020 se numără copiii cu cerințe educaționale speciale.

Filosoful Murray Rothbard face referire în lucrarea sa „Manifestul libertarian” la intenția guvernelor de a profita de situațiile de criză pentru a închide cetățeanul într-o „cușcă Skinner”, ca pe un animal de laborator, care să acționeze predictiv, condiționat de stimuli și lipsit de libertate. Poate că experimentul a reușit, dar cu ce preț?

La un an și 2 luni de la primul caz de Covid-19 în România, putem aprecia fără teama de a greși că închiderea școlilor s-a dovedit absolut excesivă în raport cu pericolul pe care se presupune că l-a combătut, s-a răsfrânt negativ asupra procesului de învățământ, conducând la o scădere a abilităților cognitive și a nivelului școlar, a împiedicat realizarea cerințelor de calitate și eficiență pe care Legea Educației Naționale le solicită imperativ și este previzibil că întreaga situație poate lăsa urme de durată asupra stării de sănătate a beneficiarilor primari ai procesului educațional – elevii!

În România sunt aproximativ 70.000 de copii cu dizabilități neinstituționalizați, mulți cu handicapuri permanente, care necesită terapii recuperatorii prelungite și sprijin constant. Din perspectiva nevoilor de educare, idealul este ca acești copii, denumiți „cu cerințe educaționale speciale” (CES) să învețe în școli de masă. Dar indiferent dacă acest ideal era pus în practică sau

nu la momentul începerii epidemiei de Covid-19, copiii cu CES au avut cel mai mult de suferit din cauza situației create de gestionarea deficitară a acestora.

Mai întâi a fost închiderea, în perioada stării de urgență, a centrelor de terapie, prin blocarea tuturor activităților considerate de Guvern ca „neesențiale”. Închiderea a fost abuzivă și a contravenit, în unele situații, chiar recomandărilor medicale: terapia comportamentală sau kinetoterapia nu pot fi întrerupte fără regresul copilului. Logopedia, calea principală de recuperare a copiilor deficienți de auz și vorbire, poate fi, teoretic, făcută la distanță, însă nu are eficiență și nici calitate, prezența în persoană a terapeutului fiind foarte importantă.

Apoi a venit mascarada numită „școala online”. Aceasta nu doar că nu este o opțiune viabilă în general pentru procesul de predare/însușire/evaluare, dar dăunează profund, atât prin aspectele imediate – abuzul de tehnologie cu efecte nefaste asupra sănătății și dezvoltării intelectuale a copilului, cât și prin cele indirecte – lipsa socializării, a interacțiunii cu cadrul didactic și deconectarea de la mediul de competiție sănătoasă din clase.

Educația se bazează pe o relație reciprocă definită prin empatie, schimb ad-hoc de informație și pe evaluarea de către pedagog a întregii personalități a copilului. Ea necesită, așadar, interacțiune pentru a da rezultate, întrucât relațiile interpersonale relevante în acest proces nu se pot transmite virtual.

Din perspectivă umanistă, rolul profesorului este de a facilita manifestarea motivației de dezvoltare a elevului prin implicarea activă în sarcini cât mai atractive și totodată gestionarea eventualelor insuccese. Cu atât mai mult, deci, factorul uman, adică pedagogul dar și colegul de bancă, devin o resursă majoră pentru copilul cu deficiențe și nevoi speciale, chiar și acolo unde există tehnologie asistivă, cum ar fi cazul deficienților de auz.

Organizațiile non-guvernamentale care reprezintă interesele copiilor cu CES au colectat adevărate armate de mii de părinți pe petiții, au mers în audiențe la secretarii de stat sau la parlamentari din comisiile de specialitate. În toate aceste întâlniri au arătat problemele, uneori de netrecut, pe care le-au întâmpinat, în perioada dificilă prin care trecem, copiii cu CES. În primul rând au subliniat că pentru acești copii „educația online” este fie imposibilă, în funcție de afecțiunile funcționale, fie este făcută într-un mod care adâncește starea de marginalizare a acestor copii, stare pe care atât societatea cât și guvernele din ultimii ani au făcut eforturi de a o depăși.

Bucuria că, sub această presiune publică, ministerul a renunțat la sumbrul scenariu, conturat în vara lui 2020, al prelungirii pe termen nedefinit a „școlii online” a fost efemeră. Normele ministerelor Educației și Sănătății pentru noul an școlar, în special purtarea permanentă a măștii și inhibarea unor comportamente firește ale copiilor, apar ca excesive, dacă nu aberante, în comparație cu riscul ce se presupune a fi evitat dar și cu măsurile aplicate în alte țări. În fața lor, unii părinți ajung să prefere pseudo-școala online.

Să ne gândim cu atenție la copiii cu CES și să încercăm să ne punem în locul lor.

Ei întâmpină probleme deosebite, în funcție de gradul de afectare funcțională, în exercitarea dreptului la învățătură în situația dată, fiind adâncită starea de marginalizare a lor.

Aș vrea să asist la o oră online ținută celor cu vedere de tip „tunel”, aproape nevăzători; aș vrea să particip la ore cu mască la gură în unitățile speciale pentru copiii care folosesc limbajul mimico-gestual, unde mimica feței este o parte esențială a comunicării. În fine, aș vrea să știu ce educație primesc copiii cu tulburări din spectrul autist, care nu vin la școală ca să învețe matematică și citire, ci comunicare și socializare. În cazul lor, expunerea la ecran este chiar contraindicată, iar la clasă au toate șansele să își agraveze tulburările, înconjurați de colegi și pedagogi care mormăie și se comporta ca lunaticii.

Mare parte dintre copiii cu CES sunt practic neșcolarizați de la începutul „anului pandemic” 2020. Pe hârtie, ei sunt afiliați unei unități școlare; însă realitatea face ca toate progresele din ultimele 3 decenii în materie de integrare a lor în societate să fie spulberate de niște guvernanți inepti, speriați nu atât de boală, cât de teamă să nu li se impute lor ceva.

În final, cel mai problematic aspect mi se pare atitudinea organelor administrative, a ministerului Educației din perioada ministeriatului Anisie, dar mai ales a ministerului Sănătății, care au luat numeroase decizii fără consultare în materia unor reglementări generale de importanță capitală pentru sistemul de învățământ. Emiterea de acte fără temei în lege, fabricarea în grabă și necorespunzător a cadrului normativ, declarații contradictorii și încercarea de a se deroga de responsabilitate nu au avut parte de un răspuns ferm până la ministrul Cîmpeanu, care s-a arătat mult mai dispus să apere interesele reale ale elevilor.

Criza coronavirusului a fost în bună măsură o criză instituțională la care s-a ajuns pe logica unei dinamici a intervenționismului etatist abrupt și dincolo de limitele legii. Pe panta distrugerii a ceea ce a mai rămas din sistemul românesc de educație, primele victime se pare că sunt copiii cu CES.

Vă mulțumesc!

Senator,
Evdochia AELENEI

CONFORM CU ORIGINALUL